

Karakaçan Kadar Olamıyor Muyuz

– SakineBAHADIR · 23 Ocak 2012

Geçenlerde evden çıktım şehir merkezine doğru halk otobüsüyle yol alırken her zamanki gibi etrafı gözlemliyordum. Kara yollarının ortasına yapılan refüjlere ekilen çimlerin üzerilerine yayaların geçmesi için karo taşlar konmasına rağmen, insanların o taşlar üzerinden değil de hemen yanlarından yürüyerek oradaki çimlerin yok olmasına ve çirkin bir görüntü almasına sebep olduklarını gördüm. Bu gibi durumlar çarşıya kadar o kadar fazla idi ki. İşin ilginç olan yanı ise bu durum hep çimler zarar görmemesi için döşenen karo taşların hemen sağından ya da solundan çimlere basılarak yapılmıştı.

Bir an düşündüm! Çocukluğum aklıma geldi. Önce yüzümde şirin ve mutlu bir gülümsemeye sebep oldu aklıma gelenler. Dedemin su ile çalışan bir değirmeni vardı ve ben çocukluğumda okulların tatil olmasına on gün kala anneanneme bir mektup yazardım(o zaman ev ve cep telefonları yoktu tabii) Anneanneciğim seni çok özledim, annem beni dövüyor falan diye duygu sömürsü dolu bir mektubu postaya verirdim. Tabii çok geçmez rahmetli, gül kokulu, hala kokusu burnumda olan, aklıma geldikçe hani derler ya burnumun direğini sızlatan, canım anneannem ellerinde içleri dolu dolu bir sürü valizlerle geliverirdi. O geldiği zaman benim yüzümde güller açardı, hatta koruyucum geldi diye hafiften şımardığımı bile hatırlıyorum.

Beklenen gün gelir hepsi 5 olan karnelerimizi aldıktan sonra biz Safranbolu'ya yola çıkardık. İşte o günler çocukluğumda hiç unutamadığım ve özlemle andığım en mutlu günlerimdi. Sonra köy havası, büyüklerimizin özenle bize bakması, temiz hava da çabası olan bir tatil başlamış olurdu. O zaman şahıs arabası nadir bulunur, toplu taşımacılık dersin sabah ve akşam olmak üzere iki kere yapılırdı. Ama biz Babaannemle beraber karakaçanı alır yola koyulurduk değirmene gitmek için. O çoğu zaman büyük ve yaşlı olduğu için öncelikli olarak karakaçana biner, arada da beni m yorulduğumu düşündüğü için beni bindirirdi. Bir yandan da bana sureleri öğretirdi Allah ondan razı olsun.

Şimdi yoldaki refüjlerde ekili olup ezilen çimlerle, bu çocukluk hikâyesinin ne ilgisi var dediğinizi duyar gibiyim. İşte, beni gülümseten olayda, benim çocukluk anılarımda gizli. Ne hikmetse uçsuz bucaksız çimenlerle dolu olan arazide ilerlerken, bizim karakaçan daha önce başkalarının da aynı yerden giderek patikaya dönüştürdüğü o yoldan hiç ayrılmaz, hep o yolu takip ederdi. Patikanın ne sağına nede soluna sapmazdı. Gideceğimiz yere varıncaya kadar, trafik ışığı, yaya geçidi olmadığı halde, ona okulda eğitim verilmemesine rağmen iz olarak patikadan yoluna devam ederdi.

Günümüze geldiğimizde, uzay çağı olarak nitelendirdiğimiz bu yüzyılda, insanlarımıza televizyon, internet kanalıyla ya da okullarda eğitim verilmesine ve onların geçmeleri için karo taşlar döşenmesine rağmen, oradan değil de sağından, solundan gidip çimleri ezmeleri beni hem üzmüş, hem de güldürmüştü. Yani hayvan dediğimiz karakaçan bile eğitim almamasına rağmen gideceği yolu biliyor, ama bizim uzay çağı insanlarımız gideceği yolu bilemiyordu.

İşte! Belediyelerimizin para vererek, gözlerimize, çevremize estetik katmak için ektiği güzelim çimler, bizim karakaçan kadar olamayan insanlar tarafından ezilerek, bu güzelliklerin yok olmasına ve çirkin görüntüye sebep oluyorlardı. Yorumu sizlere bırakıyorum ve lütfen çevremize duyarlı olalım,

çevremizdeki emeğe, güzelliğe sahip çıkalım diyorum...

Bu dileklerle, hoş kalın, hoşça kalın diyorum... Saygılarımla...

Sakine BAHADIR

24.01.2012